

hjælp over teknisk samarbejde fortsat bør have prioritet. Emnet industriudvikling burde regelmæssigt sættes på arbejdskonferencens dagsorden med nogle års mellemrum. Konklusionerne peger endvidere på sammenhængen mellem de foranstaltninger, der foretages inden for industrialiseringsprogrammet og ILOs program for egnsudvikling i landbrugsområderne. Der peges her på vigtigheden af at udvikle industrier, der har nær tilknytning til landbruget. ILOs internationale center for videregående teknisk og faglig uddannelse i Turin nævnes som et vigtigt hjælpemiddel i foranstaltningerne i forbindelse med industrialisering af udviklingslandene, og det anføres, at instituttet burde have muligheder for at udvide sin virksomhed. ILO burde derfor inden for rammerne af sit hovedprogram for udvikling af menneskelige ressourcer styrke sin indsats, hvor det gælder arbejdskraftplanlægning og arbejdskraftbudgetter. ILOs indsats burde her omfatte oplæring af bedriftsledere, arbejdsledere, instruktører og forceret oplæring.

Konklusionerne råder videre til, at ILO undersøger spørgsmålet om „hjerneflugten“; dvs. så det forhold, at højt specialiseret arbejdskraft forlader udviklingslandene for at slå sig ned i de industrialiserede lande.

Med hensyn til ILOs program for leve- og arbejdsvilkår peges der på, at social fremgang og social velfærd må anses for mål i sig selv, og ikke som en omkostning for industrien. Konklusionerne omtaler også en del emner med tilknytning til industrialisering af udviklingslandene, bl. a. sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen, ergonomi, skiftarbejde og lønfastsættelsessystemer.

Inden for ILOs tredje hovedprogramområde, udvikling af sociale institutioner, fremhæves det, at det må være et hovedformål for ILO at fremme et konstruktivt forhold mellem arbejdere og arbejdsgivere, mellem deres organisationer og mellem disse organisationer og de offentlige myndigheder. Det er endvidere — siges det — en vigtig opgave for ILO at fremme en social atmosfære, som gør det muligt for et samfund under industrialisering at fungere effektivt.

Konferencens resolutioner.

Der var til behandling på arbejdskonferencen indkommet 12 resolutionsforslag, og resolutionskomiteen valgte ved hemmelig afstemning følgende 5 til behandling forlods:

1. *Erhvervssygdomme i almindelighed og forebyggelse og bekæmpelse af kræft som erhvervssygdom.*

Fremsat af fagforeningsdelegerede fra Østrig, England og Mexico.

2. *Internationalt samarbejde med henblik på økonomisk og social udvikling.*

Fremsat af fagforeningsdelegerede fra Indien, Tunesien, Sverige, USA, Japan og Æthiopien.

3. *Den hurtige befolkningstilvæksts indflydelse på mulighederne for oplæring og beskæftigelse og på arbejdernes velfærd.*

Fremsat af de regeringsdelegerede fra Sverige, Indien og Kenya.

4. *ILOs indsats med hensyn til vandrende arbejdere.*

Fremsat af delegerede fra Den tyske forbundsrepublik, England og Tyrkiet.

5. *ILOs indsats for arbejdere i underholdningsindustrien.*

Fremsat af delegerede fra USA.

Resolution nr. 1 fik sin endelige form ved sammensmeltning af to af de oprindelige resolutioner.

En meddelelse fra ILOs styrelseråd om organisationens 50-års jubilæum i 1969, som blev offentliggjort sammen med resolutionerne, blev behandlet af resolutionskomiteen før de egentlige resolutioner, og efter en meget kort drøftelse blev det vedtaget at oversende styrelserådets meddelelse til konferencens plenum som et resolutionsudkast. Dette blev enstemmigt vedtaget af konferencen.

I overensstemmelse med konferencens forretningsorden blev de resterende 5 resolutionsudkast overladt til et særligt arbejdsudvalg under resolutionskomiteen med det formål at fastsætte disse udkasts indbyrdes prioritet. Det forslag, som udvalget herefter forelagde for resolutionskomiteen, og som